

1 SÁMUEL 17-25.

A filiszteusok összevonták seregeiket a harcra. A júdabeli Szókónál gyűltek össze, és tábort ütöttek Szókó és Azéká között Efesz-Dammímnál.

Saul és az izráéliek is összegyűltek, tábort ütöttek az Élá völgyében, és csatarendbe álltak a filiszteusok ellen.

Az innső hegyen álltak a filiszteusok, a túlsó hegyen pedig az izráéliek. Közöttük völgy volt.

Az Éla völgy Jeruzsálemtől észak-nyugatra kb. 25 km-re volt.

Abban az időben elé hosszú időbe telt, amíg a seregek megtámadták egymást, előtte egymásra kiabáltak, és egymást ijesztgették.

Ekkor kilépett a filiszteusok seregéből egy kiváló harcos, név szerint Góliát, aki Gát városából való volt. Magassága hat könyök és egy arasz volt.

Kb. 2,85 m magas volt.

Fején rézsisak volt, öltözete pikkelyes páncél, páncélja ötezer sekel súlyú rézből volt.

Lábán rézvért és vállán rézdárda volt.

Lándzsájának a nyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája, lándzsájának a hegye pedig hatszáz sekel súlyú vasból volt, és egy pajzshordozó ment előtte.

Így állt ki, és odakiáltott Izráel csatasorainak: Miért vonultatok ki, és készültetek fel a harcra? Nézzétek, én filiszteus vagyok, ti pedig Saul szolgálói! Válasszatok ki magatok közül egy embert, hogy síkra szálljon velem!

Ha le tud győzni, és megöl engem, akkor mi leszünk a ti szolgálítok; de ha én győzöm le, és én ölöm meg őt, akkor ti lesztek a mi szolgálóink, és ti szolgáltok nekünk.

Ezt is mondta a filiszteus: Én itt most kigúnyolom Izráel csatasorait. Állítsatok szembe velem valakit, hogy megívjunk egymással!

Amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és igen féltek.

Dávid annak az efrátai embernek volt a fia a júdai Betlehemből, akinek Isai volt a neve, és nyolc fia volt. Ez az ember Saul idejében már öreg volt ahhoz, hogy bevonuljon a férfiakkal.

De Isai három nagyobbik fia hadba vonult Saullal. Annak a három fiának, akik hadba vonultak, ez volt a neve: az elsőszülötté Eliáb, a másodiké Abinádáb, a harmadiké pedig Sammá.

Dávid volt a legkisebb. A három nagyobb elment Saullal.

Dávid el-ement Saulhoz, de visszatért, hogy apjának juhait legeltesse Betlehemben.

A filiszteus pedig megjelent reggelenként és esténként, és kiállt negyven napon át.

Egyszer ezt mondta Isai a fiának, Dávidnak: Vidd el testvéreidnek ezt a véka pörkölt gabonát meg ezt a tíz kenyeret, és szaladj el a táborba testvéreidhez.

Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és tudd meg, hogy jól vannak-e a testvéreid, és hozz tőlük valami jelet.

Az Élá-völgyben vannak ők, ahol Saul és az izráéli férfiak harcban állnak a filiszteusokkal.

Felkelt tehát Dávid korán reggel, rábízta a nyáját egy bojtárra, felszedelőzködött, és elment, ahogyan Isai parancsolta neki. Amikor eljutott a szekértáborig, éppen akkor fejlődött csatarendbe a sereg harci zaj közepette.

Csatarendbe állt Izráel is, meg a filiszteusok is: egyik csatasor a másikkal szemben.

Dávid rábízta holmiját arra, aki a folszerelést őrizte, és a csatasor felé futott. Odaérve megkérdezte bátyjait, hogy jól vannak-e.

És miközben beszélgetett velük, előállt a filiszteusok csatasorából a Gátból való harcos, a Góliát nevű filiszteus, és most is ugyanúgy beszélt, Dávid pedig meghallotta.

Amikor az izráeli férfiak meglátták azt az embert, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon féltek.

Ezt mondták az izráeliek: Láttátok ezt az embert, aki előállt? Azért állt elő, hogy csúfolja Izráelt. Ha akadna olyan ember, aki megölné, gazdagon megajándékozna a király, még a leányát is hozzáadná, és fölmentené apjának a házáat Izráelben minden szolgálat alól.

Akkor ezt mondta Dávid a mellette álló embereknek: Mi történik majd azzal az emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülméletlen filiszteus, hogy gyalázní meri az élő Isten seregét?

A nép pedig elmondta neki szóról szóra, hogy mi történik azzal, aki ezt levágja.

Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhót a pusztában? Tudom, hogy vakmerő vagy, és rosszban töröd a fejed. Csátát akarsz te látni, azért jöttél ide.

Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen ez csak beszéd volt!

És elfordult tőle egy másikhoz, és az is ugyanazt mondta, meg a hadinép is ugyanúgy válaszolt neki, mint az előbb.

Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte.

Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal.

De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harcedzett férfi fiatal kora óta.

Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhái mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem.

Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülméletlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csúfolta az élő Isten seregét.

Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled!

És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba öltöztette.

Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és jární akart, mert még nem próbálta. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem próbáltam. Le is vetette Dávid ezeket.

Az Éla völgy mélyén van egy kiszáradt patak, amely csak eső után telik meg vízzel.

Amikor Isten megteremtette a Földet, akkor már tudta, hogy mi fog történni ebben a völgyben egy napon, és ebbe a kis folyómederbe gyönyörű, kis kerek kövek ezreit helyezte el. Soha nem láttam még egyetlen patakmederben sem ennyi kis kerek követ, amelyeket parittyába használhatnak.

Kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisznyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz.

A filiszteus is elindult, és egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a fegyverhordozója.

Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirospozsgás és jó megjelenésű.

És ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt.

Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak!

Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál.

Még ma kezembe ad az ÚR, leváglak és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom. És megtudja mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben.

És megtudja az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé.

Belenyúlt Dávid a tarisznyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokon találta a filiszteust, hogy a kő belefűrődött a homlokába, és arccal a földre zuhant.

Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt. Legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig nem volt kard Dávid kezében.

Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak.

Ekkor elindultak az izráéliek és júdaiak, és csatakiáltással üldözték a filiszteusokat a völgy irányában egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek a filiszteusok halottai a Saaraim felé vivő úton egészen Gátig és Ekrónig.

Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat.

Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálembe vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el.

Amikor látta Saul, hogy kiment Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregpáncsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életedre mondom, ó király, hogy nem tudom.

Akkor ezt mondta a király: Kérdezd akkor meg, hogy kinek a fia ez az ifjú.

És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt.

Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

Miután véget ért a beszélgetés Saullal, Jónátán lelke összeforrt Dávid lelkével. Úgy megszerette őt Jónátán, mint önmagát.

Mindketten nagyon kalandvágyók és bátrak voltak, mindketten nagyon szerették az Urat és nagyon bíztak benne. Azonnal mély barátság szövődött közöttük, ugyanakkor Saul is nagyon megkedvelte őt.

Saul pedig magához vette őt azon a napon, és nem engedte, hogy visszatérjen apja házába.

És szövetséget kötött Jónátán Dáviddal, mert úgy szerette őt, mint önmagát.

Levette Jónátán a köpenyét, és Dávidnak adta, sőt a ruháját meg a kardját, az íját és az övét is.

És ha Dávid harcba indult, sikerrel járt mindenütt, bárhová küldte Saul. Ezért a harcosok élére állította őt Saul. Tetszett ez az egész népnek, még Saul udvari embereinek is.

Egyszer amint hazajöttek, amikor Dávid a filiszteusok leveréséből tért vissza, kivonultak az asszonyok Saul király elé Izráel városaiból énekszóval, körtáncot lejtve, dobolva, vígan, és három húrú hangszeren játszva.

A táncoló asszonyok így énekeltek: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

Egy büszkeséggel eltelt embernek ez egy kicsit erős volt.

Erre igen megharagudott Saul, és nem tetszett neki ez a dolog, mert ezt gondolta: Dávidnak tízezret tulajdonítanak, nekem meg csak ezret tulajdonítanak! Még majd a királyság is az övé lesz!

Ettől fogva állandóan rossz szemmel nézett Saul Dávidra.

Másnap megszállta Sault Istennek az a rossz szelleme, és révületbe esett a házában. Dávid pedig a lantot pengette, ahogyan mindennap szokta. Saul kezében lándzsa volt.

Saul feléje dobta a lándzsát, mert azt gondolta, hogy a falhoz szegezi Dávidot. De Dávid két ízben is kitért előle.

És félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott.

Ezért eltávolította őt Saul maga mellől, és ezredessé tette, hogy ki- és bevonuljon a hadinép élén.

Dávid minden útján sikerrel járt, mert vele volt az ÚR.

Amikor látta Saul, hogy milyen nagy sikereket ér el, rettegni kezdett tőle.

De egész Izráel és Júda szerette Dávidot, mert ő vonult az élükön ki és be.

Egyszer így szólt Saul Dávidhoz: Nézd, neked adom feleségül idősebb lányomat, Mérabot, csak légy az én vezérem, és harcold az ÚR harcait! Mert így gondolkozott Saul: ne én pusztítsam el, hanem a filiszteusok.

Dávid ezt felelte Saulnak: Ki vagyok én, mi az én életem és apám családja Izráelben, hogy veje legyek a királynak?

De amikor hozzá kellett volna adni Dávidhoz Saul leányát, Mérabot, mégis a mehólai Adriélhez adták feleségül.

Saul leánya Míkal azonban megszerette Dávidot. Megmondták ezt Saulnak, és ő helyeselte a dolgot.

Ezt gondolta ugyanis Saul: Neki adom őt, mert ez lesz a csapda, és elpusztítják a filiszteusok. Ezért másodszor is ezt mondta Saul Dávidnak: Ezúttal a vöm leszel.

És megparancsolta Saul az udvari embereknek, hogy így beszéljenek Dáviddal bizalmasan: Nézd, a király kedvel téged, és az udvari emberek is mind szeretnek. Légy tehát a király veje!

Saul udvari emberei el is mondták Dávidnak ezeket a dolgokat, de Dávid így felelt: Olyan csekélységnek látjátok, hogy valaki a király veje legyen? Hiszen én szegény és jelentéktelen ember vagyok.

És jelentették az udvari emberek Saulnak, hogy miket mondott Dávid.

Akkor ezt mondta Saul: Mondjátok meg Dávidnak, hogy nem kíván a király mátkapénzt, csak száz filiszteusnak az előbőrét. Így állj bosszút a király ellenségein! Saul ugyanis azt gondolta, hogy a filiszteusok által ejti el Dávidot.

Amikor aztán az udvari emberek elmondták Dávidnak ezeket, Dávid is helyeselte a dolgot, hogy a király veje legyen. Még mielőtt letelt volna a kitűzött idő,

elindult és elment Dávid az embereivel együtt, és levágott kétszáz embert a filiszteusok közül. Elhozta Dávid az előbőrüket, és odaadta az összeset a királynak, hogy a király veje lehessen. Ekkor hozzá adta Saul a leányát, Míkal feleségül.

Saul azonban látta, és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és Míkal, Saul leánya szereti őt.

Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.

A filiszteusok vezérei kivonultak harcolni. Valahányszor kivonultak, Dávid mindig nagyobb sikert ért el, mint Saul többi szolgálója, ezért igen híressé lett a neve.

A 19.-ik fejezetben Saul harmadszor is megpróbálja megölni Dávidot.

Saul elmondta fiának, Jónátánnak és összes udvari emberének, hogy meg akarja ölni Dávidot. De Jónátán, Saul fia nagyon kedvelte Dávidot.

És megmondta Jónátán Dávidnak: Apám, Saul meg akar ölni. Ezért vigyázz magadra holnap reggelig, maradj a rejtkehelyen, és rejtőzz el.

Én pedig kimegyek, és ott állok meg apám mellett a mezőn, ahol te leszel, és beszélni fogok apámmal rólad. Majd meglátom, hogy mi lesz és megmondom neked.

Jónátán Dávidnak az érdekében beszélt apjával, Saullal, és ezt mondta neki: Ne vétkezzék a király a szolgálója, Dávid ellen, hiszen ő nem vétett ellened, sőt sok jót tett neked.

Kockára tette az életét, leterítette a filiszteust, és nagy szabadulást szerzett az ÚR egész Izráelnek. Te láttad ezt, és örültél. Miért vétkeznél az ártatlan vér ellen, miért akarod ok nélkül megölni Dávidot?

Saul hallgatott Jónátán szavára; meg is esküdött Saul: Az élő ÚRra mondom, hogy nem kell meghalnia!

Látszólag megváltozott Saul hozzáállása. De Saul sokszor nagyon mélyen volt, máskor meg felengedett, és utána ismét meg akarta ölni Dávidot. Nagyon hullámozó volt a lelkiállapota ebben az időben.

Ekkor hívatta Jónátán Dávidot, és elmondta neki Jónátán mindezeket. Majd Saulhoz vezette Jónátán Dávidot, aki ismét olyan lett hozzá, mint azelőtt.

A harc tovább tartott. Dávid hadba vonult a filiszteusok ellen, nagy vereséget mért rájuk, és azok megfutamodtak előtte.

Egyszer az Úrnak az a rossz szelleme megszállta Saul, amikor házában ült lándzsával a kezében. Dávid pedig pengette a lantot.

Ekkor Saul lándzsájával a falhoz akarta szegezni Dávidot, de ő félrehajolt Saul elől, és a lándzsa a falba fúródott. Dávid pedig kifutott, és elmenekült azon az éjszakán.

Ekkor követeket küldött Saul Dávid házához, hogy tartsák szemmel, és öljék meg reggelre. De a felesége, Míkal megmondta Dávidnak: Ha nem tudod megmenteni az életedet ma éjjel, holnap meg kell halnod! És leeresztette Míkal Dávidot az ablakon át. Ő pedig futásnak eredt, és elmenekült.

Ekkor fogta Míkal a házibálványt, beletette az ágyba, kecskeszőr párnát tett a feje alá, és betakarta a ruhájával.

Saul tehát elküldte követeit, hogy fogják el Dávidot, de az asszony azt mondta nekik, hogy beteg.

Ekkor Saul ismét elküldte a követeket, hogy nézzék meg Dávidot, és vigyék el hozzá ágyastul, hogy megölesse.

Amikor a követek odamentek, kitűnt, hogy a házibálvány volt az ágyban, és kecskeszőr-párna volt a feje alatt.

Ezért Saul ezt mondta Míkalnak: Miért csaltál meg így engem? Miért engedted, hogy ellenségem elmeneküljön? Míkal ezt felelte Saulnak: Ő mondta nekem: Engedj el, különben megöllek!

Dávid tehát futva elmenekült, Sámuelhez ment Rámába, és elmondta neki mindazt, amit Saul tett vele. Azután Sámuellel együtt Nájótba ment, és ott tartózkodtak.

De jelentették Saulnak, hogy Dávid Nájótban van, Ráma mellett.

Akkor Saul követeket küldött ki, hogy fogják el Dávidot. De amikor meglátták a próféták csoportját, akik révületben voltak, Sámuel pedig ott állt mellettük, akkor Isten lelke szállt Saul követeire, és ők is révületbe estek.

Jelentették ezt Saulnak, és ő más követeket küldött ki, de azok is révületbe estek. Harmadszor is küldött Saul követeket, de azok is révületbe estek.

Ekkor maga is elment Rámába, és amikor a Szekúban levő nagy kúthoz érkezett, így kérdezősködött: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt felelték: Nájótban, Ráma mellett.

Elment tehát a Ráma mellett levő Nájótba. De Isten lelke szállt őrá is, és amíg ment, folyton révületben volt, amíg meg nem érkezett a Ráma mellett levő Nájótba.

Akkor ő is ledobta a ruháját, és révületben volt ő is Sámuel előtt, és ott feküdt meztelenül egész nap és egész éjjel. Ezért mondják: Hát már Saul is a próféták között van?

Dávid ezután elmenekült a Ráma mellett levő Nájótból. Elment, és ezt mondta Jónátánnak: Mit követtem el, mi az én bűnöm, mi az én vétkem apáddal szemben, hogy az életemre tör?

Ő azt felelte neki: Semmiképpen sem fogsz meghalni! Hiszen nem tesz apám semmit sem, amit föl ne tárna előttem. Miért titkolná el apám előlem éppen ezt a dolgot? Az nem lehet!

De Dávid meg is esküdött, és ezt mondta: Jól tudja apád, hogy te jóindulattal vagy hozzám, ezért azt gondolta: Ne tudja meg ezt Jónátán, mert elszomorodik. De az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy csak egy lépés választ el a haláltól.

Jónátán így felelt Dávidnak: Amit csak kívánsz, megteszem érted!

Azután Dávid ezt mondta Jónátánnak: Nézd, holnap újhold lesz, és nekem az étkezésnél ott kellene ülnöm a király mellett. Engedj el engem, hadd rejtőzzem el a mezőn holnapután estig.

Ha nagyon kérdezősködik utánam apád, ezt mondd: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy hazaszaladhasson a városába, Betlehembe, mert egész nemzetsége most tartja az évenkénti áldozati lakomát.

Ha erre azt mondja, hogy jól van, akkor békében lehet szolgálád. De ha nagyon megharagszik, abból megtudod, hogy gonosztettre határozta el magát.

...

Három nap múlva jöjj ide sietve, és menj arra a helyre, ahol elrejtőztél a múlt alkalommal, és tartózkodj az Ezel nevű kő mellett.

Én pedig három nyilat lövök arra felé, mintha célba lőnék.

És majd utánuk küldök egy gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat! Ha ezt mondom a gyermeknek: Ott vannak melletted a nyilak, szedd föl azokat! - akkor előjöhetsz, mert az élő ÚRra mondom, hogy biztonságban vagy, és nincs semmi baj.

Ha azonban ezt mondom a fiúnak: A nyilak messze előtted vannak! - akkor menj el, mert az ÚR elküld téged.

Abban a dologban pedig, amit megbeszéltünk egymással, az ÚR legyen a tanú közöttünk mindörökre.

Dávid tehát elrejtőzött a mezőn. És amikor eljött az újhold, a király asztalhoz ült, hogy egyék.

Leült a király a székére, mint máskor, a fal mellett levő székre; vele szembe Jónátán, Saul mellé pedig Abnér ült, és Dávid helye üresen maradt.

De Saul semmit sem szólt azon a napon, mert azt gondolta, hogy történt vele valami, ezért nem tiszta, biztosan nem tiszta.

Az újhold után következő második napon azonban megint üres maradt Dávid helye, és akkor ezt kérdezte Saul a fiától, Jónátántól: Miért nem jött el Isai fia tegnap sem, ma sem az étkezéshez?

Jónátán így felelt Saulnak: Engedélyt kért tőlem Dávid, hogy elmehessen Betlehembe.

Ezt mondta ugyanis: Engedj el engem, mert áldozati lakomája van nemzetségünknek a városban, és rám parancsolt a bátyám. Azért, ha jóindulattal vagy hozzám, engedd meg, hogy elmenjek megnézni a testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához.

Akkor haragra gerjedt Saul Jónátán ellen, és ezt mondta neki: Te romlott és engedetlen fajzat! Jól tudom, hogy te Isai fiát pártolod a magad szégyenére és anyád gyalázatára.

Mert míg Isai fia él a földön, nem lesz belőled és a királyságodból semmi. Azért küldj érte, és hozasd ide hozzám, mert a halál fia ő!

Jonatán most megértette apja valódi érzelmeit Dáviddal szemben.

Jónátán azonban így válaszolt apjának, Saulnak: Miért kell meghalnia? Mit követett el?

Erre Saul feléje dobta a lándzsáját, és át akarta vele ütni. Ekkor megértette Jónátán, hogy apja elhatározta Dávid megölését.

Ezután fölkelt Jónátán az asztaltól izzó haraggal. Nem evett semmit az újhold második napján, mert bánkódott Dávid miatt, akit gyalázott az apja.

Reggel azután kiment Jónátán a mezőre a Dáviddal megbeszélt időben, és egy kisgyermek volt vele.

Ezt mondta a gyermeknek: Fuss, keresd meg a nyilakat, amelyeket kilövk! A gyermek elfutott, ő pedig úgy lőtt ki egy nyilat, hogy túlmenjen rajta.

Amikor a gyermek arra a helyre ért, ahova Jónátán a nyilat lőtte, ezt kiáltotta a gyermek után Jónátán: Messze előtted van a nyilam!

Még ezt is kiáltotta Jónátán a gyermeknek: Siess, fuss, meg ne állj! A gyermek fölkapta Jónátánnak a nyilát, és urához ment.

A gyermek ugyanis semmit sem értett, csak Jónátán és Dávid értette a dolgot.

Azután odaadta Jónátán a gyermeknek a fegyvereket, és ezt mondta neki: Eredj, vidd be a városba.

A gyermek elment, Dávid pedig fölkelt a kő déli oldala mellől, arcával a földig hajolt, és háromszor leborult. Azután megcsókolták egymást, megsiratták egymást, míg csak Dávid erőt nem vett magán.

Akkor ezt mondta Jónátán Dávidnak: Eredj el békességgel, mert mindketten így esküdtünk meg az ÚR nevére: Az ÚR legyen tanú közöttünk és utódaink között mindörökre!

Dávid ezután útnak indult, Jónátán pedig visszament a városba.

Dávid és Jonatán szövetséget kötött egymással. Jonatán tudta, hogy Isten Dávidnak fogja a királyságot adni, és megeskette Dávidot, hogy amikor király lesz, akkor jól fog bánni az ő családjával.

Dávid Ahimelek paphoz ment Nóbba. Ahimelek megrettenve ment Dávid elé, és ezt kérdezte: Miért vagy egyedül, és miért nincs veled senki?

Dávid ezt felelte Ahimelek papnak: A király parancsolt nekem valamit, és azt mondta, hogy senki se tudjon meg semmit arról, amiért elküldött, és amit parancsolt nekem. A legényeket pedig más helyre rendeltem.

Most azért mi van kéznél? Adj nekem öt kenyeret, vagy ami éppen akad!

A pap ezt felelte Dávidnak: Közönséges kenyér nincs nálam, van azonban szent kenyér, de csak akkor, ha a legények megtartóztatták magukat az asszonytól.

Dávid pedig ezt válaszolta a papnak: Valóban el volt tiltva tőlünk az asszony egy idő óta. Amikor elindultam, szent volt a legények teste. Ez az út közönséges ugyan, de ők testükben szentek.

Ekkor odaadta neki a pap a szent kenyeret, mert nem volt ott más, csak áldozati kenyér, amit el szoktak venni az ÚR színe előtt, és frissen sült kenyeret tettek oda, ha amazt elvették.

Tudjuk, hogy az áldozati kenyeret a törvény szerint csak a papok eheték meg.

Az Újszövetségben Jézus erre utalva azt mondja a farizeusoknak, amikor azok a törvénnyel jönnek vele szemben:

„Vajon azt sem olvastátok, amit Dávid tett, amikor megéhezett ő is, meg azok is, akik vele voltak?

Bement az Úr házába, elvette a szent kenyeret, és megette, sőt azoknak is adott, akik vele voltak; pedig a kenyeret nem lett volna szabad megenni, csak a papoknak.”

A farizeusok a szombat megszegése miatt támadták Jézust, mivel a tanítványai a kalászatot tépték, és a búzmagokat ették szombaton. De Jézus megmutatja, hogy az emberi szükséglet a törvénynél fontosabb. A fickók éhesek, és mit foglalkozunk azzal, hogy a törvény mit mond ebben az esetben?

Volt ott Saulnak egy szolgája is név szerint az edómi Dóég, aki épp azon a napon az ÚR színe előtt tartózkodott. Ő volt Saul pásztorainak a felügyelője.

Dávid azután megkérdezte Ahimelektől: Nincs itt kéznél lándzsa vagy kard? Mert nem hoztam magammal sem a kardomat, sem a fegyvereimet, olyan sürgős volt a király parancsa.

A pap így felelt: A filiszteus Góliát kardja, akit te vágtál le az Élá völgyében, köpenybe csavarva itt van az éfód mögött. Ha el akarod vinni, vidd el, de ezen kívül nincs itt egyéb. Dávid ezt mondta: Nincs annál megfelelőbb. Add ide!

Dávid még azon a napon elindult, elmenekült Saul előtt, és Ákishoz, Gát királyához ment.

Ákis a filiszteusok királya volt, Dávid tehát az ellenség táborába menekült.

Ákisnak ezt mondták udvari emberei: Hiszen ez Dávid, az ország királya! Róla énekelték a körtáncban: Megölt Saul ezer embert Dávid meg tízezer embert.

Amikor Dávidnak tudomására jutott ez a beszéd, félni kezdett nagyon Ákistól, Gát királyától.

És félkegyelműnek tette magát előttük, eszelősként viselkedett köztük, firkált az ajtószárnyakra, nyálát pedig a szakállára csurgatta.

Akkor ezt mondta Ákis az udvari embereknek: Hát nem látjátok, hogy ez az ember bolond? Minek hoztátok ide?

Nincs itt elég bolond, idehoztátok még ezt is, hogy a bolondját járja előttem? Egy ilyen kerüljön a házamba?

Nekem tetszik Dávidnak ez az alakítása, mert feltalálta magát, és kikeveredett a bajból. Ugyanakkor van egy érdekes ige, amely azt mondja, hogy *az emberektől való rettegés csapdába ejt.* Itt azt olvassuk, hogy Dávid félni kezdett Ákistól, és az emberektől való félelem gyakran ostoba viselkedésre készíthet. A mi bátor Dávidunk nem félt az óriástól, de most a királytól való félelmében a nyálát csorgató félkegyelművé alacsonyodik.

Elment azért onnan Dávid, és az Adullám-barlangba menekült. Amikor meghallották testvérei és apjának egész rokonsága, elmentek hozzá.

Hozzá gyülekezett mindenféle elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérüké lett. Mintegy négy százan voltak vele.

Onnan a móábi Micpébe ment Dávid, és ezt mondta Móáb királyának: Hadd jöjjön közétek apám és anyám, amíg meg nem tudom, hogy mit akar tenni velem az Isten.

És odavitte őket Móáb királyához, és ott maradtak nála mindaddig, amíg Dávid a sziklavárban volt.

Egyesek szerint ez a Masada-i sziklavár, amelyet később Nagy Heródes egy téli palotává és erőddé alakított át.

Itt kellene elovasni az 57.-ik és a 142.-ik zsoltárt, mert ezeket Dávid abban az időben írta, amikor a sziklavárban volt, Saul elől menekülve.

Gád próféta azonban ezt mondta Dávidnak: Ne maradj a sziklavárban, hanem eredj, menj el Júda földjére. Dávid el is ment, és megérkezett a hereti erdőbe.

De meghallotta Saul, hogy tudják, hol van Dávid az embereivel. Saul Gibeában volt a magaslaton, a tamariszkuszfa alatt. Lándzsája a kezében volt, és udvari emberei mind mellette álltak.

Akkor ezt mondta Saul a mellette álló udvari embereknek: Hallgassatok rám, Benjámin fiai! Hát Isai fia ad nektek mindnyájatoknak mezőt és szőlőt, és ő tesz benneteket ezredesekké és századosokká?

Hiszen ti mind összeesküdtetek ellenem, mert senki sem leplezte le előttem, hogy saját fiam kötött szövetséget Isai fiával. Senki sem szánt meg engem, és nem mondta meg nekem, hogy a saját fiam lázította ellenem a szolgálmat, hogy leselkedjék rám. Bizony így van ez!

Akkor megszólalt az edómi Dóég, aki ott állt Saul udvari emberei mellett, és azt mondta: Én láttam, amikor Isai fia Nóbba érkezett Ahimelekhez, Ahitúb fiához.

Ő megkérdezte az URat, és útravalót adott Dávidnak, sőt a filiszteus Góliát kardját is odaadta neki.

Ekkor hívatta a király Ahimelek papot, Ahitúb fiát és egész rokonságát, a nóbi papokat. Azok eljöttek mindnyájan a királyhoz.

És ezt mondta Saul: Hallgass ide Ahitúb fia! Ő pedig így felelt: Itt vagyok, uram.

Saul megkérdezte tőle: Miért esküdtetek össze ellenem Isai fiával, amikor kenyeret és kardot adtál neki, sőt az ő érdekében Istent is megkérdezted?! Azért, hogy fellázadjon ellenem, és leselkedjék rám? Bizony, így van ez!

Erre így felelt Ahimelek a királynak: Van-e olyan megbízható ember összes szolgálád között, mint Dávid, a király veje, testőrséged parancsnoka, akit nagyra becsülnék udvarodban?

Vajon most kérdeztem meg először az Istent vele kapcsolatban? Egyáltalán nem! Ne tulajdoníts ilyet szolgálódnak, sem egész rokonságomnak, királyom, mert semmit sem tudott szolgálád erről az egész dologról.

Akkor ezt mondta a király: Halállal kell lakolnod, Ahimelek, egész rokonságoddal együtt!

A mellette álló fegyvereseknek pedig ezt mondta a király: Fogjátok körül, és öljétek le az ÚR papjait, mert ők is Dávidot segítették, hiszen tudták, hogy szökik, de nem leplezték le előttem. A király szolgálói azonban nem akartak kezet emelni és rátámadni az ÚR papjaira.

Ekkor Dóégnak parancsolta a király: Jöjj ide, és támadj rá te a papokra! Az edómi Dóég oda is jött, rátámadt a papokra, és megölt azon a napon nyolcvanöt embert, akik gyalcs éfódot viseltek.

Nóbot, a papok városát is karddal támadta meg; kardélre hányt férfit és nőt, gyermeket és csecsemőt, ökröt, szamarat és bárányt.

Ahitúb fiának, Ahimeleknek egyik fia azonban, akit Ebjátárnak hívtak, elmenekült, és Dávidhoz szökött.

Ebjátár híriül vitte Dávidnak, hogy Saul megölette az ÚR papjait.

Dávid ezt mondta Ebjátárnak: Tudtam én már azon a napon, amikor ott volt az edómi Dóég, hogy el fog ez árulni Saulnak. Én okoztam apád egész háza népének a vesztét.

Maradj nálam, ne félj, mert aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam.

Dávid tudta, hogy hibázott, amikor elengedte Dóéget, ahelyett, hogy megölte volna, mert tudta, hogy így most saját hibája miatt halt meg a sok pap.

Jelentették egyszer Dávidnak, hogy a filiszteusok megtámadták Keílát, és fosztogatják a szérűket. Ekkor megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek, és megverjem-e a filiszteusokat? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Menj el, verd meg a filiszteusokat, és szabadítsd föl Keílát. De ezt mondták Dávidnak az emberei: Még itt, Júdában is félünk! Hát még, ha el kell mennünk Keílába a filiszteusok csapatai ellen! Dávid ismét megkérdezte az URat. Az ÚR pedig így válaszolt neki: Indulj és menj Keílába, mert kezedbe adom a filiszteusokat. Elment tehát Dávid az embereivel Keílába, harcolt a filiszteusok ellen, elhajtotta jószágait, és nagy vereséget mért rájuk. És felszabadította Dávid Keíla lakóit. Amikor Ebjátár, Ahimelek fia Dávidhoz menekült Keílába, az éfódot is magával vitte.

A papok az éfód segítségével kérdezték meg az Úr akaratát.

Ezután híriül vitték Saulnak, hogy Dávid Keílába ment. Akkor ezt mondta Saul: Kezembe adta őt az Isten, hiszen saját magát zárta be azzal, hogy kulcsos városba ment. Ezért mozgósította Saul az egész hadinépet, hogy Keíla ellen vonuljon, és körülzárja Dávidot embereivel együtt. De megtudta Dávid, hogy Saul rosszat forral ellene. Ezt mondta Ebjátár papnak: Hozd ide az éfódot! És ezt mondta Dávid: URam, Izráel Istene! Azt a hírt hallotta szolgálád, hogy Saul ide akar jönni Keílába, hogy elpusztítsa miattam a várost. Kiszolgáltatnak-e neki Keíla polgárai? Idejön-e Saul, ahogyan szolgálád hallotta? URam, Izráel Istene, jelentsd ki szolgáládnak! Az ÚR így felelt: Idejön. Akkor ezt kérdezte Dávid: Kiszolgáltatnak-e engem és embereimet Saulnak Keíla polgárai? Az ÚR így felelt: Kiszolgáltatnak. Elindult tehát Dávid mintegy hatszáz emberével, kivonult Keílából, és mentek, amerre mehettek. Amikor jelentették Saulnak, hogy Dávid elmenekült Keílából, lemondott arról, hogy ellene vonuljon. Dávid a pusztában sziklavárakban tartózkodott. Amikor Zíf pusztájában lakott a hegyen, Saul mindennap kereste, de Isten nem adta őt a kezébe. Dávid látva, hogy Saul kivonult ellene, és az életére tör, Zíf pusztájában az erdőségbe vette be magát Dávid. Ekkor elindult Jónátán, Saul fia, és elment Dávidhoz az erdőségbe, és erősítette az Istenbe vetett bizalmát. Mert így szólt hozzá: Ne félj, nem ér utol apámnak, Saulnak a keze! Te leszel Izráel királya, én pedig a második ember leszek melletted. Apám, Saul is tudja, hogy így lesz.

Saul tudta, hogy Isten kenete Dávid életén van és azt is tudta, hogy ő lesz a király, ennek ellenére tovább ragaszkodott ahhoz a királysághoz, amiről már tudta, hogy nem az övé. Jonatán is tudta, hogy Dávid lesz a király, és ő nagyon jól viszonyul Dávidhoz, és azt mondja neki, hogy ő lesz majd mellette a második ember. Annyira szerette Dávidot, hogy hajlandó volt megengedni, hogy Dávidé legyen a dicsőség, és ő beérte annyival, hogy a segítője legyen, és boldogan lemondott a trónról Dávidért.

És szövetséget kötöttek egymással az ÚR színe előtt. Dávid az erdőségben maradt, Jónátán pedig hazament. De a zífiek elmentek Saulhoz Gibeába, és ezt mondták: Nálunk rejtőzködik Dávid a sziklavárakban, az erdőségben, Hakilá halmán, a sivatagtól délre. Ha tehát az a legfőbb kívánságod, ó király, hogy eljőjj, akkor jőjj el, és a mi dolgunk lesz, hogy kiszolgáltassuk őt a királynak. Saul ezt mondta: Az ÚR is megáld titeket, hogy megszántatok engem.

Milyen hamis jellemű ez a Saul! Lelki kifejezéseket használ egy ilyen gonosz dologban. Nem mindenki fog a mennyek országába jutni, aki azt mondja: „Uram, Uram.” Sokan a megfelelő lelki dumát használják, de nem jutnak a mennyországban. A szívük és a szájuk két különböző dolgot mond.

Menjetek, bizonyosodjatok meg újból, tudjátok meg, és nézzétek meg azt a helyet, amerre jár, és hogy ki látta ott, mert azt mondták nekem, hogy igen ravasz ember.

Ezért nézzetek meg, és tudjatok meg minden búvóhelyet, ahol bujkál, azután térjete vissza hozzám biztos hírrel, és akkor elmegyek veletek. Ha az országban van, kikutatom őt Júda valamennyi nemzetsége közül. Azok elindultak, és elmentek Saul előtt Zífbe. Dávid pedig embereivel együtt Máón pusztájában volt a síkságon, a sivatagtól délre.

Saul is elment embereivel, hogy megkeresse őt, Dávidnak azonban híriül adták, ezért elment ahhoz a sziklához, amely Máón pusztájában van. Meghallotta ezt Saul, és üldözőbe vette Dávidot Máón pusztájában.

Saul a hegy egyik oldalán ment, Dávid és emberei pedig a hegy másik oldalán. Dávid sietve menekült Saul elől, mert Saul és emberei már kezdték bekeríteni Dávidot és embereit, hogy elfogják őket.

De követ érkezett Saulhoz ezzel az üzenettel: Sietve jöjj, mert betörték a filiszteusok az országba!

Ekkor visszatért Saul Dávid üldözéséből, és a filiszteusok ellen ment. Ezért hívják azt a helyet Szela-Hammahlekótnak.

Ez magyarul „Elválás szikláját” jelent.

Ezután elvonult onnan Dávid, és Éngedi sziklavárában tartózkodott.

Éngedi a Holt-tenger közelében van, és mivel a Holt-tenger majdnem 300 méterrel a tengerszint alatt van, nagyon sok forrás tör itt a felszínre. A hely tele van gyönyörű vízesésekkel, kanyonokkal, barlangokkal, és nagyon megfelelő hely a rejtőzködésre. Egy hatalmas erdőség közepén található ez a gyönyörű völgy, ez az oázis. Télen is olyan meleg van, hogy dinnyét termesztenek itt.

Amikor visszatért Saul a filiszteusok üldözéséből, jelentették neki, hogy Dávid Éngedi pusztájában van.

Maga mellé vett Saul háromezer válogatott embert Izráelből, és elment, hogy megkeresse Dávidot és embereit a zergék közsiklájánál.

Amikor eljutott a juhaklokhoz, amelyek az útfélen vannak, volt ott egy barlang. Saul bement oda, hogy a szükségét végezze. Dávid pedig embereivel együtt éppen a barlang legbelső zugában tartózkodott.

Akkor ezt mondták az emberek Dávidnak: Nézd, ez a nap, amelyről azt mondta neked az ÚR, hogy kezedbe adja ellenségedet. Tégy vele, amit jónak látsz! Erre fölkelte Dávid, és lopva levágta Saul köpenyének a sarkát.

Dávidnak azonban megindult a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát,

és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessék el az én uram, az ÚR fölkejtje ellen, és kezet emeljek ellene, hiszen az ÚR fölkejtje ő!

Így beszélt le Dávid az embereit, és nem engedte meg, hogy Saulra támadjanak. Saul pedig elindult a barlangból, és útjára ment.

Ezután Dávid is fölkelte, kiment a barlangból, és így kiáltott Saul után: Uram király! Saul hátratekintett, Dávid arccal a földre hajolt, és leborult előtte.

Akkor ezt mondta Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan emberek szavára, akik azt mondják, hogy Dávid a vesztedre tör?!

Hiszen most a saját szemeddel láthattad, hogy kezembe adott az ÚR a barlangban. Mondták is, hogy öljelek meg, de én megszántalak, és ezt mondtam: Nem emelek kezet az én uramra, mert az ÚR fölkejtje ő.

Nézd csak, atyám, itt van a köpenyed sarka a kezemben. Amikor levágtam a köpenyed sarkát, nem gyilkoltalak meg. Értsd meg ebből, és lásd be, hogy nem akarok semmi rosszat vagy hűtlenséget elkövetni ellened, és nem vétkeztem ellened, bár te üldözöl engem, hogy elvedd az életemet. Az ÚR tegyen igazságot köztünk, az ÚR álljon értem bosszút rajtad, de én nem emelek rád kezét. Ahogyan az ősi példabeszéd mondja: Gonoszoktól gonoszság ered, de én nem emelek rád kezét.

Ez egy nagyon érdekes példabeszéd, hasonló ahhoz, hogy a bűnöstől bűn ered. Mi gyakran arra gondolunk, hogy azért vagyok bűnös, mert bűnt követek el, de ez nem így van. Mivel bűnös vagyok, ezért követek el bűnt. Miért fontos ez a különbség? Nagyon fontos.

Csak a lótolvajok rabolnak lovakat. Ha nem lennél lótolvaj, akkor semmi körülmények között nem lopnál lovat. De ha lovat lopsz az nem tesz téged lótolvajjá, ez csak bizonyítja a lótolvaj mi voltodat. Mert ha nem lettél volna lótolvaj már az elejétől fogva, akkor nem loptad volna el.

A bűn is ilyen. Nem a bűn elkövetése tesz téged bűnössé, hanem ez csak felfedi a bűnösségedet. Természet szerint vagyunk bűnösök, és ha ezt tagadni akarjuk, akkor Istent hazugnak nevezzük, és nincs bennünk az Ő igazsága. Mivel mindnyájan természet szerinti bűnösök vagyunk ezért ennek a természetes következménye, hogy bűnöket követünk el.

Jézus Krisztusban igazságunk van, és ez esetben sem az igazság cselekvése tesz igazzá, hanem azért cselekszem az igazságot, mert Krisztusban igaz vagyok. Isten életemben elvégzett munkájának következtében igaz dolgokat cselekszem, de nem azért leszek igaz, mert cselekszem ezeket, hanem azért mert Jézus elvégezte bennem a munkát.

Ki ellen vonult ki Izráel királya? Kit üldözöl? Egy döglött kutyát vagy egy árva bolhát? Legyen azért az ÚR a bíró, és tegyen igazságot köztünk! Vizsgálja meg, és perelje peremet, és szolgáltatson nekem igazságot veled szemben! Amikor befejezte Dávid Saulhoz intézett szavait, megkérdezte Saul: A te hangod ez, Dávid fiam? És Saul hangosan sírni kezdett. Azután ezt mondta Dávidnak: Te igazabb vagy nálam, mert te jól bántál velem, bár én rosszul bántam veled. Te most tudtomra adtad, milyen jót tettél velem: az ÚR a kezébe adott, és mégsem öltél meg. Ha valaki rátalál ellenségére, sértetlenül bocsátja-e útjára? Jóval fizessen neked az ÚR azért, amit ma tettél velem! Mert magam is tudom, hogy te biztosan király leszel, és általad virágzik fel Izráel királysága.

Tudta, hogy mi volt Isten akarata, és mégis végig harcolt ellene. A Biblia azt mondja, hogy *jaj annak, aki perbe száll alkotójával*. Az emberek gyakran próbálnak harcolni Isten akarata ellen. Ez szomorú, de igaz, akárcsak itt Saul esetében.

Esküdj meg most az ÚRra, hogy nem irtod ki utódaimat, és nem töröld ki nevetem nemzetségemből. Dávid megesküdött Saulnak. Saul akkor hazament, Dávid pedig embereivel együtt fölment a sziklavárba. Amikor Sámuel meghalt, összegyűlt egész Izráel, meggyászolták, és eltemették őt otthon, Rámában. Dávid pedig elindult, és elment Párán pusztájába. Volt egy ember Máónban, akinek a gazdasága Karmelban volt. Ez az ember igen jómódú volt; volt neki háromezer juha és ezer kecskéje. Éppen a juhokat nyírta Karmelban. A férfi neve Nábál, felesége neve Abigail volt. Az asszony jó eszű és szép termetű, a férfi azonban durva és rossz természetű volt, Káléb nemzetségéből való. Amikor meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhokat nyírja,

elküldött Dávid tíz legényt. Ezt mondta Dávid a legényeknek: MenjeteK el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a nevemben békességgel.

Ezt mondjátok neki: Békesség néked, békesség házad népének, békesség mindenednek!

Most hallom, hogy juhaidat nyírják. Tudod, amikor velünk voltak a pásztoraid, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg Karmelban voltak.

Kérdezd meg a szolgálóidat, ők is megmondják neked. Légy jóindulatú ezekhez a legényekhez, hiszen örömnapra érkeztünk. Adj azért ajándékot tehetséged szerint szolgálóidnak és fiadnak, Dávidnak!

Amikor megérkeztek Dávid legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak.

De Nábál így válaszolt Dávid szolgálóinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Manapság sok olyan szolgálva van, aki elszökött urától.

Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott marháimat, amelyeket a nyíróknak levágtam, és adjam oda olyan embereknek, akikről azt sem tudom, hová valók?

Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor megérkeztek, elmondták neki mindezeket.

Akkor ezt mondta Dávid az embereinek: Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is felkötötte a kardját, és felvonult Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a fölszerelésnél.

Abigailnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény, hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk förmedt.

Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk.

Olyanok voltak nekünk, mint a várfal éjjel-nappal, amíg a közelükben őriztük a nyáját.

Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni vele.

Akkor Abigail sietve vett kétszáz kenyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügekalcot, és szamarakra rakta.

A legényeknek ezt mondta: MenjeteK előttem, én is megyek utánatok. De férjének, Nábálnak nem szólt semmit.

Amikor a számaron ülve egy hegy által eltakarva lefelé ment, Dávid éppen szemközt jött lefelé embereivel együtt, és hirtelen összetalálkozott velük.

Dávid azt mondta: Bizony, hiába vigyáztam ennek az embernek mindenére a pusztában, hogy semmi se vesszen el abból, ami az övé, mert ő a jót rosszal viszonzta.

Úgy bánjon el az Isten Dávid ellenségeivel most és mindenkor, hogy reggelre semmit sem hagyok meg mindabból, ami az övé, még egy kutyát sem.

Amikor megpillantotta Abigail Dávidot, sietve leszállt a számarról, arcra esett Dávid előtt, és a földre borult.

Lábához esett, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös, mégis hadd szóljon hozzád szolgálóleányod, és te hallgasd meg szolgálóleányod szavát!

Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, és bolondságot csinál.

Nábál azt jelenti, hogy ostoba.

A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél.

Most pedig, uram, az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy az ÚR az, aki visszatartott téged a vérontástól és attól, hogy magad segíts magadon. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztetre törnek, uram!

Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt!

Bocsásd meg azért szolgálód hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az ÚR, hiszen az ÚR harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz.

*És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az ÚRnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el!
Ha majd az ÚR véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged,
akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az ÚR jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról!
Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: Áldott az ÚR, Izráel Istene, hogy elém küldött most téged.
Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítsek magamon.*

Ez számomra megmutatja Dávid nagyságát. Vannak olyan ostoba férfiak, akik nem fogadják el az asszonyok tanácsát, mert különbnek tartják magukat egy nőnél. Dávid megköszönte a bölcs tanácsot, és elismerte, hogy Abigél egy okos nő. Érdekes jellem, nekünk is érdekes lesz majd találkozni vele a mennyben.

*Bizony, az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, aki visszatartott attól, hogy rosszat tegyek veled: ha nem sietsz, és nem jössz elém, akkor reggelre még egy kutyája sem maradt volna Nábálnak!
Azután átvette Dávid az asszony kezéből, amit hozott, és ezt mondta neki: Menj haza békességgel! Lásd, hallgattam a szavadra, és megbocsátottam.
Amikor Abigail visszaérkezett Nábálhoz, olyan lakoma volt a házában, akár egy király lakomája. Nábál jó hangulatban volt, de annyira részeg, hogy az asszony egyáltalán nem mondott el neki semmit egészen reggelig.
Reggel azután, amikor kijózanodott Nábál, elmondta neki a felesége ezeket a dolgokat. Erre elhalt a szíve, és szinte kövé dermedt.
Mintegy tíz nap múlva aztán megverte az ÚR Nábált, és meghalt.
Amikor meghallotta Dávid, hogy meghalt Nábál, így szólt: Áldott az ÚR, mert befejezte peremet Nábállal, aki gyalázott engem, visszatartotta szolgálóját a gonoszságtól, és visszafordította az ÚR a gonoszságot Nábál fejére! Azután üzenetet küldött Dávid Abigailnak, hogy el akarja venni feleségül.
Dávid szolgálói elmentek Abigailhoz Karmelba, és így szóltak hozzá: Dávid küldött bennünket hozzád, mert el akar venni feleségül.
Az asszony fölkel, arccal a földre borult, és ezt mondta: A te szolgálód szolgálóleány les, és uram szolgálójának a lábát fogja mosni.
Azután Abigail sietve készülődött, és számárra ült, öt cseléd lány kísérte. Elment Dávid követeivel, és a felesége lett.
A Jezréelből való Ahinóamot már előbb elvette Dávid, és így ez a kettő lett a felesége.
Saul pedig a Gallimból való Paltihoz, Lais fiához adta leányát, Míkalt, Dávid feleségét.*

Az örült és követhetetlen feleségesdi kezdődött itt el, amelyet aztán Salamon még tovább „fejlesztett” királysága alatt az ostoba végletekig.

79 perc